

[Hans Rasmussen.]

Række smaa Lande, maa have Betydning ude omkring i de Lande, der omgiver os, og hvor man i større eller mindre Grad lider under den økonomiske Krig, som hersker Landene imellem.

Drachmann: Til Trods for den Enstemighed, der har hersket baade ved Sagens forrige Behandling og i Udvalget, saaledes som den ærede Ordfører ganske rigtigt har refereret det, ønsker jeg dog at fremsætte et Par Bemærkninger fra konservativ Side. Siden vi sidst behandlede Sagen, altsaa dens første Behandling, er der nemlig sket dette, at den med saa store Forhaabninger imødesete, og jeg tør sige saa stærkt opreklamerede Toldvaabenhvile er strandet i Genève. Den Fiasko, der hermed er konstateret, har vi forudsagt fra vor Side adskillige Gange til stor Vrede og Forargelse for et stort Fler-tal; baade i den danske Befolkning, navnlig i den danske Presse, og ogsaa i dette høje Ting. Det kommer os ikke overraskende, og jeg henviser til den Betænkning, vi havde ved Sagens Behandling i Efteraaret, da vi i det paagældende Udvalg her i Folketinget fik oplyst, at af 22 medunderskrivende Stater, der havde tiltraadt Genève-Konventionen om Toldvaabenhvile, som moralsk skulde gælde allerede fra 1. April i Fjor, har 16 Stater forhøjet deres Toldsatser, altsaa imod Konventionens Aand og Moral. Vi har nu ved Imødekommenhed fra den højtærede Udenrigsminister faaet denne interessante Liste ført à jour, og det viser sig, at fra Oktober til nu har igen 12 Stater foretaget Forhøjelser, saaledes at man kan sige, at af 22 medunderskrivende Lande har de 28 forhøjet deres Toldsatser. Det lyder lidt mærkeligt, men er ikke desto mindre meget karakteristisk. Det kommer selvfølgelig deraf, at adskillige af disse Lande har forhøjet flere Gange. I disse Tilfælde har altsaa den gamle Adam været særlig stærk. Men efter at denne Konvention nu er strandet — og, saaledes som det fremgaar af Telegrammer i Dag i Pressen, paa Foranledning af England, England, som vi netop skulde se hen til i denne Sag —, altsaa efter at denne Konvention nu er strandet, bliver det Spørgsmaal, som rejser sig for den danske Rigsdag: Hvad vil den danske Regering nu foretage sig for at beskytte de økonomiske Interesser? Hvad vil den gøre, efter at man har maattet opgive den skønne Drøm, som altsaa brast i Gaar eller i Forgaars i Genève. Man har i alt Fald nu faaet at vide, at enhver igen er overladt til sig selv, saaledes som det faktisk har været hele Tiden, og at

man med sine egne Kræfter og Midler maa klare sine økonomiske Vanskeligheder og Problemer. Det vilde være interessant at høre, hvad den højtærede Regering har at stille op som Program nu, efter at man fra det negative er henvist til det positive.

Naar jeg har fremhævet dette, er det ikke for at rejse nogen Diskussion om det erhvervsmæssige Spørgsmaal, men det er for at understrege, i Forbindelse med den foreliggende Sag, at det vigtigste ved den Konvention, vi i Dag behandler, den saakaldte Oslo-Konvention eller Mowinckel-Konvention, det er og maa, efter hvad der nu er sket i Genève, være det defensive. Selve Konventionen har vakt en Del Uro rundt omkring i Landene, det er jo ingen Hemmelighed. Herhjemme har man i Industrien næret en vis Ængstelse; denne Ængstelse findes i forstærket Grad, baade i Norge og i Sverige og gør sig ogsaa dér særlig gældende i Landbruget, ikke mindst i det norske Landbrug. Denne Ængstelse gaar ud paa, at man er bange for, at Konventionen vil binde de paagældende Landes økonomiske Handlefrihed, og da man i disse Lande staar overfor Krav og Ønsker om Toldforanstaltninger til Værn for deres truede Produktion baade i Industri og i Landbrug, er det ganske naturligt, at en saadan Uro gør sig gældende. Som allerede sagt ved Sagens første Behandling, mener jeg ikke, at der burde være Anledning til en saadan Ængstelse. Hvis denne Konvention føres loyalt ud i Livet — og det maa man gaa ud fra —, saa burde der ikke være Anledning til Ængstelse i noget Land, idet jeg er ganske sikker paa, at ethvert rimeligt begrundet Krav fra en eller anden Side vil møde Forstaaelse hos de andre Parter. Jeg vil gentage, hvad jeg sagde ved første Behandling, at en saadan gensidig Meningsudveksling om slige Problemer mellem jævntillede Parter burde ikke være unaturlig, burde navnlig ikke indeholde nogen som helst Fare, men burde tværtimod kunne føre til gode Resultater af gensidigt Samarbejde, til forøget Nytte-virkning for det samlede Komplex af Lande og deres Produktionsliv. Jeg tror blot, det maa være en Forudsætning, at de Forhandlinger, der skal til vedrørende eventuelle Toldforanstaltninger indenfor denne Konventions Ramme — at disse Forhandlinger, som er forudsat i Konventionen, ikke maa blive af rent diplomatisk Karakter, men at Spørgsmaalene ogsaa maa underkastes en erhvervsmæssig Behandling med Tilkaldelse og Bistand af Erhvervslivets egne Mænd. I saa Tilfælde ser jeg med virkelig Tilfredshed og ogsaa med virkelig Optimisme paa